

מ"ת 45414/04/16 - מדינת ישראל נגד ב א

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 45414-04-16 מדינת ישראל נ' א(עציר)
תיק חיצוני: 172977/2016

בפני	כבוד השופט אמיר דהאן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	ב א (עציר)

החלטה

בפניי בקשת המאשימה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו .

המשיב ב א יליד 1983, מקרית גת. נעצר ביום 22/4/2016, כתב האישום הוגש נגדו ביום 25/4/2016.

כתב האישום:

כתב האישום מייחס למשיב כי ביום 22/4/2016, הגיע לביתו כשהוא שיכור, משך את אשתו מחולצתה מאחור, עד שנחנקה, תפס את אצבעות ידה, עיקם אותן לאחור, היא התקשרה למשטרה, הנאשם חטף את הטלפון הנייד וזרק אותו לרצפה, היא שכבה שוב לישון אך הוא תפס את ראשה מאחור, הצמיד את שיניו בחוזקה למצחה, גרם לה סימן במצח , איים על בתם הקטנה, ואמר לה ש"תשלם על זה", וכי ישבור את רגלה.

עוד מיוחסים למשיב שני אירועים נוספים, האחד לפנות בוקר כשלושה שבועות לפי אירוע זה שאז זרק את אשתו על הספה בדירה, סטר לה בפניה, והיכה אותה במצחה, וגרם לה דימום במצח. ואירוע נוסף בתחילת חודש פברואר שאז הפיל את המתלוננת לרצפה, דרך על בטנה ברגלו, וגרם לה כאבים ורגישות בבטן.

ראיות לכאורה

ב"כ הנאשם טענה לעניין ראיות לכאורה, ולטענתה הן מתבססות כולן על אמרות המתלוננת, אשר אין לסמוך עליהן, אפילו לא לכאורה.

מדובר באישה אלימה ותוקפנית, וכך עולה מתיק קודם מעניינם של בני הזוג, היא סירבה לעימות, ושולבה בטיפול פרטני במניעת אלימות, מפני שהיא אלימה.

בכל אלה מצאה ב"כ הנאשם כרסום בראיות.

ב"כ המאשימה טוען כי ראיות לכאורה, עולות בברור מתלונותיה של המתלוננת הנתמכות בתעודה רפואית, ואמרת העובדת הסוציאלית והמסוכנות העולה מהן מתעצמת בשל העובדה שהמשיב הורשע ביום 21/12/2015, בעבירה דומה שביצע כלפי אותה מתלוננת במסגרת ת"פ 37959-10-13.

סקירת הראיות

אמרת המתלוננת מיום 22/4/2016, מתארת כי המשיב הגיע בשעה 04:00, היא ישנה בחדר של הילדה ביחד איתה, הוא בא וקילל אותה, הרים אותה מהחולצה מאחורה ו"זה חנק אותה", היא ניסתה להרגיע אותו **והזרה לשכב**, הוא עיקם את אצבעותיה, ואז אמרה לו שהיא מתקשרת למשטרה, היא התקשרה - הספיקו לענות לה אבל אז הוא לקח לה את הטלפון וזרק אותו על הרצפה. לאחר מכן הלכה שוב לישון, הוא תפס בראשה מאחור, שם את השיניים שלו על המצח שלה, היא לא יכלה לענות למשטרה, ואז הוא אמר לבת שתשלם על זה שהיא שברה את הדלת, ושלא תקרא לו יותר אבא, והוא ישבור לה את הרגל.

המתלוננת מסרה כי המשיב שותה הרבה אלכוהול, וישן לעיתים מחוץ לבית בלילה ועוד תארה מקרים נוספים שדרך על בטנה, והיא הלכה לקבל טיפול רפואי, והציגה את המסמכים. על מקרה זה היא ידעה אמו של המשיב כי המתלוננת סיפרה לה.

עוד מקרה נוסף ארע לפני כשלושה שבועות שאז בדקה בכיסו ומצאה שם אמצעי מניעה, ואז הוא היכה אותה, זרק אותה על הספה, ונתן לה סטירה ומכה במצחה ואז הראתה את הסימן לדבורה העובדת הסוציאלית. המתלוננת לא רצתה ללכת למקלט לנשים מוכות.

בדוח פעולה של שוטר ניר צילקאר, מתועד כי התקבלה שיחה למוקד 100, לאחר מכן מישהי אמרה הלו, ולאחר מכן נשמע ויכוח בין גבר לאישה בשפה הרוסית, ניסו לחזור למודיעה, אך הניסיון כשל, שם המנוי שנמצא בבירור היה כשמה של המתלוננת.

השוטר הגיע למקום, המתלוננת מסרה לו כי המשיב הגיע ב03:00 בלילה, והתחיל לצעוק מי שבר את הדלת, ואז התחיל לאיים על הילדה הקטנה, נשך את האישה במצח, ועיקם לה את האצבעות של הידיים. השוטר לא זיהה סימני נשיכה ולא סימני חבלה, המשיב עוכב.

סיכום ביקור במרכז לרפואה דחופה מיום 8/2/2016, שעה 13:07, מתאר כי באותו יום בשעה 10:10 נבדקה המתלוננת על ידי רופא, אשר מצא כי היא מתלוננת על רגישות בבטן ימנית עליונה, הרופא המליץ על אולטרסאונד בטן,

סיבת המחלה נרשמה כ"מחלה".

צילום בתיק על ידי השוטרי דני סעדון מיום 24/4/2016. מתעד סימן קל במצחה של המתלוננת.

מזכר מאת השוטרי רפאל קרדי מיום 23/4/2016, מצביע כי המתלוננת סירבה לכך שהילדה תחקר על ידי חוקרת ילדים, המתלוננת, אמה של הילדה טענה כי הילדה במצב רגיש, **ולא משתפת פעולה עם האם.** ולפי כך מבקשת לתת לילדה זמן להתייצב.

המשיב באמרתו מתאר כי חזר בלילה, וטען כי המתלוננת כל הזמן מאיימת עליו ומתקשרת למשטרה, לעניין המריבה ביניהם, לאחר שמצאה אמצעי מניעה בכיסו, מוסר כי תפסה את השרשרת על צווארו וחנקה אותו עם השרשרת הזו, ובגלל שרצה להשתחרר, אחז במצחה והיא נחבלה מהציפורן שלו, או הציפורן שלה, כאשר שחרר את הידיים שלה מהחוט של השרשרת שבו חנקה אותו.

אמרתה של המתלוננת מיום 24/4/2016, מאשרת שוב כי המשיב נתן לה סטירה לפניו, על אוזן ימין, לאחר שמצאה בכיסו אמצעי מניעה, שרט אותה במצח, היא ניסתה לקום אבל הוא לא נתן לה, כדי לקום תפסה אותו בחולצה. במריבה זו היא אומרת שהיא הייתה בהלם, וקיללה אותו כאשר מצאה בכיסו מה שמצאה.

אמרתה של דבורה דסה עובדת סוציאלית מתארת כי היא מטפלת מטעם שירות המבחן בבני הזוג, האישה לא הייתה מגיעה לשיחות באופן עקבי, בחודש מרס היא קבעה שיחה עם בני הזוג, השיחה הייתה קולנית וקשה משני הצדדים, בני הזוג הסכימו להיפרד, המתלוננת לא הגיעה לפגישות והמשיב כן הגיע לפגישות, ואז הגיע בבוקר בסוף חודש מרס והראתה לה שריטה על המצח ואמרה **"זאת מתנה מבעלי"** {מדובר באותם מילים שהשתמשה בהם, המתלוננת באמרתה שלה}, היא סיפרה כי ישבה מספר דקות והמתלוננת סיפרה לה שבעלה חזר הביתה מאוחר כשהוא שיכור, וחיפשה כסף בכיס של המכנסיים ללכת למכולת, ומצאה אמצעי מניעה.

במעמד החקירה ציינה דבורה כי שוחחה עם המתלוננת בקשר למקלט, אך המתלוננת פסלה לחלוטין יציאה למקלט כי היא לא זזתה לשבש את החיים שלה, **והיא תוכל להגן על עצמה.**

אימרת אנגואץ גנאנאו (אימו של המשיב)

אימרה זו נגבתה בעקבות אימרתה של המתלוננת לפיה דיווחה על אלימות המשיב לאימו של המשיב. האם מסרה כי לא הייתה שיחה כזו ואמרה כי מדובר ב"עוד שקר שלה".

תסקיר שירות המבחן מיום 6.10.2015

הואיל ושני הצדדים טענו כי תסקיר זה רלוונטי יש מקום לראות בו ראייה חשובה לעניין מסוכנתו של המשיב.

גם בתסקיר עולה האשמתו של המשיב את המתלוננת שעושה לדבריו שימוש מניפולטיבי בגורמי החוק.

המתלוננת טענה כי המשיב שיכור ומהמר לעיתים קרובות. היא מצידה נוהגת להעניש אותו בכך שנועלת בפניו את הדלת. הם היו בעבר בהליכי גירושין אך הם חזרו בהם. המתלוננת שולבה בטיפול פרטני במרכז למניעת אלימות במשפחה. בני הזוג שולבו בטיפול זוגי ביחידת הסיוע. התרשמות גורמי הטיפול הייתה כי מדובר בדינמיקה זוגית מורכבת המקיימת **תוקפנות הדדית**.

התסקיר מציין כי המשיב מתקשה להכיר בחלקים תוקפניים באישיותו, דבר המעמיד בספק את יכולתו להימנע מהתנהגות תוקפנית כלפי אישתו בעתיד וכאמור הוא שולב בטיפול אצל הגברת דבורה דסטה.

סיכום והכרעה

אכן ישנן ראיות לכאורה במובן הפורמלי שכן אין לפסול את האפשרות לפיה ייעשה ביהמ"ש שלאישום בסמכותו על פי סעיף 54 א לפקודת הראיות וירשיע את המשיב על פי עדותה של המתלוננת.

יחד עם זאת, יש מקום להשתמש בהלכת "מקבילית הכוחות" ולאזן את החוסרים בחומר הראיות. חוסרים אלו מצאתי בעובדות הבאות:

1. תגובתה של המתלוננת לאחר שהוכתה לכאורה חזרה לישון במיטתה.
2. תגובתה של המתלוננת כאשר סירבה כי הילדה תיחקר והנימוק שנתנה היה כי היא איננה משתפת פעולה עם אימה (היא המתלוננת עצמה).
3. הערכתם של גורמי הטיפול כי המדובר בתוקפנות הדדית והערכתם כי המתלוננת זקוקה גם היא לטיפול פרטני.
4. אמרת אימו של המשיב הסותרת חזיתית את אמרתה של המתלוננת בפרט משמעותי.
5. העובדה כי השוטר ניר צילקאר לא מצא כל חבלות במקומות עליהם הצביעה המתלוננת.
6. העובדה שהתעודה הרפואית מיום 8/2/16 מתעדת כאבי בטן בשל מחלה, ולא בשל אלימות.

יצוין כי תחת המילים "תלונה עיקרית", מופיעים רצפים של אותיות לטיניות, אשר אין להן משמעות, אך נראה כי אם מקלידים אותם על מקלדת עברית/לטינית, הן מצטרפות למילים: "**בת 27 מתלוננת על כאבים בבטן עליונה ימנית ללא בחילות או הקאות**".

מנגד ישנה תמיכה מסוימת לאמרותיה של המתלוננת מאמרתה של העובדת הסוציאלית.

יחד עם זאת, משיחתה עם העו"ס, וגם במנהגה בזמן האירועים לדבריה שלה, נראה כי היא תופסת את עצמה כמי שיכולה להגן על עצמה, איננה חוששת מן המשיב ואיננה רואה צורך לשנות כל דבר שהוא על מנת להגן על עצמה, למעט צו הרחקה.

אשר על כן אני קובע כי ישנן ראיות לכאורה כנגד המשיב אשר די בהם כדי להקים סיכוי סביר להרשעה בהסתייגויות הרשומות מעלה.

בהעדרי, המשך הדיון יתקיים מחר 2/5/16 על ידי כב' השופט עידו כפכפי אשר ישמע טיעונים בנושא המסוכנות והצעת חלופה בהסתמך על החלטה זו

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים .

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ו, 01 מאי 2016, בהעדר הצדדים.